

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. III. Iansenij 4. argumenta solvuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

DE PROPOSITIONE IV. 377

generaliter respondisset de Massiliensibus à Prospero & Hilario sibi delatis agens , se in eâdem sententiâ cum illis olim exorbitasse ? debuisset namquè , ut Jansenius facit , Massilienses inter se dispescere , id est , eos , qui à naturâ solâ , & aliòs qui ab illâ per gratiam primi statûs adjutâ fidem elici posse credidissent . Argumento ergò est , & quod Augustinus ad Pelagianum dogma utrosque accedere senserit , & se quoque ab errore istô olim non dissensisse.

Generalis est autem concordia , quâ se errantem illis neicit : *in sententia istos fratres nostros esse nunc video*. Qui nullos excipit , omnes sibi pariat . Jansenius non inficiatur Massilienses , saltem aliquos gratiam internam ab initio fidei alegasse & cum Pelagio errasse ; igitur Augustinus similem se errorem tenuisse consentiens , quem semi-Pelagianis proprium Prosper & Hilarius transcriperant , fidem ab interioris gratiæ adjutoriô se subduxisse affatim judicandum reliquit.

SECTIO III.

Jansenij Argumenta ab Augustini exemplo contrà allegatum exemplum producta solvuntur.

ARGUMENTUM PRIMUM.

Jansenius lib. 8. De hæresi Pelag. cap. 8. arguit ex Augustino lib. 83. q. q.

Occurrit liber 83. q. q. quem à primô tempore sua conversionis se dictasse , & cum Episcopus esset , in unum volumen colligi jussisse restatur. In pag. 473. bujus libri à sexagesimâ octavâ quaestione eodem modo de fide disserit , ut in expositione quarundam post-

Aas

post

378 LIBER QUINTUS

*positionum Epistolæ ad Romanos, quam quia perpe-
tam in eâ de fide & oratione locutus fuerat, ipse met
accuratâ oratione retractat.* Et tamen in eâdem ipsâ
quæstione agnoscit Deum non solum extrinsecus ad-
monendo, sed etiam intrinsecus vocando ipsum velle
operari. *, Quoniam , ait, nec velle quisquam potest,
nisi admonitus & vocatus , sive INTRINSECUS ubi
nullus hominum videt , sive extrinsecus per sermo-
nem, aut per aliqua signa visibilia efficitur, ut etiam
ipsum velle Deus operetur in nobis.*

Aug.

REFUTATIO.

*A*rgumentum probat etiam ipsum Pelagium
admisisse internam gratiam , utpote qui
illustrationes & revelationes internas gratiæ nomi-
ne dignatus est : nam ut se ab ejuratæ gratiæ in-
vidiâ vindicaret , hunc sibi objectum Apostoli
locum: *Deus enim operatur in nobis velle, ita expo-*
*Aug de gra.
Crisi c. 10.* *nit: Deus operatur in nobis velle quod bonum est, velle*
*quod sanctum est, dum nos terrenis cupiditatibus de-
ditos ... futura gloriae magnitudine, & præriorum
pollicitatione succedit ; dum revelatione sapientiæ
in desiderium Dei stupentem suscitat voluntatem.*

Potest ergo ista interna vocatio hujus indolis
Augustino visa esse, ut revelationi componi pos-
set. Nec obstat, quod dicat Deum *velle operari*:
adeoque majorem vim Gratiae exprimat ; quia
erranter hoc dicit sicut & ipse Pelagius : nam il-
lud *velle operatur*, ut Augustinus posteà contrâ
Pelagianos & Semi-Pelagianos satiarissimè incul-
cat, non cuicunque sed efficaci Gratiae tribuen-
dum venit. Dici verò nequit Augustinum initiô
conversionis suæ necessitatem efficacis Gratiae
admisisse ad primam bonam voluntatem, quomo-
dò enim libro de *Prædestinatione SS.* cum Semi-
Pelagianis se sensisse referret, quos necessitatem
saltem gratiæ per se efficacis non admisisse, nec
ipse Jansenius inficiari potest? in quô enim tum
error eorum consisteret?

AR-

ARGUMENTUM II.

Nec minus perspicuè istud adjutorium Dei assertit in librō de quantitate animæ, qui L. de quant. Rōnæ statim à Baptismo scriptus est: hac autem anima c. 28. actione (quā reformatur anima ad imaginem Dei) nihil mihi rideatur operosius & nihil esse cessationi similius, nequè etiam eam suscipere aus implere animus potest, nisi eō adjuvante cui redditur. „Ecce nec suscipere reformationem animi quisquam potest, quod primā credendi voluntate constat fieri, nisi adjuvante Deo, non propter ignorantiam quæ scientia illustratione pellitur, sed propter difficultatem, quæ conatibus animi periculacissimè reluctatur.” Ians. p. 474.

REFUTATIO.

Quid hoc est aliud quam caligine velle lumen vincere, vel Augustinum secum committere, qui luce clarâ rutilantibus verbis confessus est & non negavit, se non credidisse ad credendum præveniri hominum voluntates alia ratione, quam quia præcederet præconium veritatis? Se existimat quod sufficientes simus ex nobis ad cogitandum, quod nostrum sit credere? Proinde adjutorium illud ad reformationem animi requisitum, ut tum Augustinus sentiebat, non erat nisi Pelagianum vel externum in præconio veritatis, vel internum in revelatione sapientiae consistens, quod à Doctrinæ adjutoriō non degenerabat.

ARGUMENTUM III.

Quid enim aliud significat in librō de beatâ vitâ: Admoritio quædam, quæ nobiscum agit, ut D. um recordemur, ut eum queramus, uscumbi pulsò omni fastidio sitiamus, de ipso ad nos fonte veritatis emanat. Hoc interioribus luminibus nostris jubar sol ille secretus infundit., Nonne perspicue edo-

380 LIBER QUINTUS

Ian. Ibid

edocet, & ipsum recordari, adeoque querere Deum quod nostrum esse ante Episcopatum credidit, fonte veritatis simul intris infundente, & ut supra loquitur, jam Deo adjuvante produci?

REFUTATIO.

Admonitiones & suasiones internas non sunt inficiati etiam Pelagiani, nec per hoc gratiae inimici esse destituerunt, licet eas velut adjutoria voluntatis extollerent. Quod si sitire fontem veritatis à fonte veritatis infunditur, quid aliud quam efficax gratia assenserit? Ergone Augustinus ante baptismum non modo gratiae internae, sed & gratiae efficacis Assertor fuit? Igitur in errore non fuit, quem ipse fatetur.

ARGUMENTUM. IV.

pag. 477.

Absit ut umquam tantus Doctor hominem lapsum tot infirmitatibus circumdatum, tot vulneribus mortuum, stante homine ipsique Angelis integrerrimā sanitate fruentibus fortiorē esse deliveraverit, ut quod istos sine divino adjutorio nullā modo efficere potuisse profiteretur, hoc suis solius viribus illum praestare posse judicaverit. Omnino semper ad omnem omnino bonam voluntatem, quā Deo creditur, Deus rogatur, sanitas petitur, gratiam Dei & adjutorium fassus est, non modo Adamo & Angelis, sed maximē infirmis hominibus esse necessarium.

REFUTATIO.

Conjecturis hic locus non est. Augustinus sui interpres & testis abunde sufficit. Fatetur, se non aliō modo præveniri voluntates ad credendum existimasse, nisi quod præcederet præconium veritatis: ceteroquin nostrum esse credere ex nobis à nobis. Quod de Angelis ac homine stante ei tūm judicium fuerit, quis nobis edifferet?

Pro-

DE PROPOSITIONE IV. 781

Procul dubio quod infirmis negavit, sanis ac stantibus non impertiit. Non valet consecutio ab Augustino gratiam utriusque statū apprimē edocto, ad Augustinum adhuc errantem. Quid de statu naturæ integræ, quid de lapsæ senserit, jam doctior factus expressit. Quid Adamo, & Angelis errabundus vel cogitaverit, nullis indiciis consignavit.

SECTIO IV.

Semi-Pelagianos non agnoscisse necessitatem interioris gratiæ ad initium fidei probatur ex Argumentis S. Augustini contra eosdem adductis.

Quod inimicis Gratiae Dei ingratissimis Augustinus & Ecclesia Catholica semper objecit: *Gratiam Dei* (juxta illos) secundum merita nostra dari, ut potè quod ex eorum errore profluat: Id quoque Augustinus Semi-Pelagianis initium fidei à nobis esse asseverantibus intorfit: *Quid est ingratius, quam negare ipsam gratiam Dei dicendo, eam secundum merita nostra dari?* Quod in Pelagianis fides Catholica exhorruit, quoī ipsi Pelagio Capitale crimen objecit, quod ipse Pelagius, De Bono Persev. c. 21. non quidem amore veritatis, sed tamen suæ damnationis timore damnavit. *Quisquis autem dicere gratiam Dei secundum merita nostra dari, sicut Catholicus fidelis exhorret, nec ipsam fidem subtrahat Dei gratiæ, quā misericordiam Dei consecutus est, ut fidelis esset.*

Et l. de Prædestinatione Sanctorum: *Videte si aliud agitur istò modō, nisi ut gracia Dei secundum merita nostra datur quolibet modo, ac sic gracia jam non sit cap. 2. gratia. Redditur namque hoc pacto debita, non donatur*